

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnu
Napoju mócnu
Lubosć ma;
Boh pak swěrnny
Přez spar měrnny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšedne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh 6l khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Klěž Boh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

Budyschin

18. haperleje 1926

Bauzen

Čisłac a nakład Čsmolerjěz knihicizisk-zetnje a kniharnje saw. družst. i wobm. kul. w Budyschinje.
Wulhadža 167du kobotu a placzi bčrtlětnje 78 stotych pjenježłow.

Miserikordias domini.

1. Pětra 2, 20—25.

Polu přěnich křesćijanow — a wo tajkich w bibliji wschudze křesćianow — prawje jasnje wustupi, so jich pschěstupjenje ke křesćijanstej wěrje je w ulke wobroczenje bylo, to rěka, woni su swoju znu mnyhl pschewobrocžili a nowe waschnje žiwjenja pschijeli. Sčtož běchu byli, to temu, sčtož běchu, zple napšchecziwo stejesche. To stare bě so minylo, wschitlo běsche so nowe sčiniło.

„Wny běschće jako sabludžene wowzy, nětk pať scze wobroczeni k pastyrjej a biskopej waschich duschow.“

Křesćijan je wobroczeny čłowjek. Njewobroczeny čłowjek je po swojej hłowje a po swojej krwi žiwny, niz po dobrej wučbje, niz a po křuschnosczi sčobneho wučerjaja abo wodžerjaja, hrěšchi do křteje wole, haj njehańbuje so; we jeho ercze je jebanje, kwarjenje, hroženje, jeho zple žiwjenje je kaž sabludženje. Tole zple waschnje dyrbi so pscheměnicz. Tu porjedjenje njedokaha. „Nichto njepschischiwa saplatu wot noweho plata k starej drascze. Pschetož ta saplata so wschať na drascze saho wottorhnje, a je džěra wjetšcha.“ Tak Jesuž praji, so by na zple nowu drastu pokasať, na křesćijanstwo.

Pscheměnenjow, pschi kotrychž so wscho wobroczi, je jara wjele w čłowjestim žiwjenju. Kaž so čažny wobrocza, tak tež ludžo. Jedyn je sa mlode lěta brojil, potom je zple skupy. Jedyn běsche jara wjeboľny, potom khodži w czežkich mnyhlach. Jedyn wulžny cžinjesche, potom je zple sbity mužik. Jedyn běsche přjedn pschekrutny, potom da wschemu hicz. To wscho

teho pschińdže, so ludžo pomocnika nimaja, kotryž by jich ducham dať, sčtož trjebaja. Nimaja Jesuža.

Jesuž tu pastyr a biskop naschich duschow rěka. To je hišće wjazny hacž wučer abo wodžer. Pastyr je wobždjer a knjes stadla, biskop rěka nahladowať, to je muž, kiž wscho snaje a sa to stej, so so wscho prawje stanje a so niczo njesakomdži. Jesuž jako dobry pastyr na lud hladašche, a „jemu běsche žel teho luda, dokelž běchu sawutleni a rosprosčeni jako wowzy, kiž pastyrja nimaju.“

Kažtu wulku mōz tutōn Jesuž jako snajer duschow ma, ludži wobrocžicž, jich křebi pschewobrocžicž! Jeho kłowo je mōzne, ale najwjazny mozy ma s tym, so „je cžerpjel sa naž, wostajiwšchi nam wopikmo, so bychmy křědžili sa jeho stopami.“ Se swojim cžerpjenjom je kam pokasať, tak je jeho kłowo mēnjene, kotrež nichto mjes nami radny njekřischi, mjenujny tamne džiwne napominanje:

„Njepschecziwće so stemu!“ Kaž je Křistuž cžerpil, tak su křesćijenjo „p o w o l a n i“ k cžerpjenju, a to k cžerpjenju jeho dobroty dla. „Kažka je to křwalba, hdyž wy kłowow dla puki cžerpicze?“ Tak Knjesowny japoschtoť k tym rēczi, kotrychž mnyhl so tak cžežko do teho namaka, so na hrěšnym křwěcze so debrota se kłowow dla płaczi, haj wōn kamo wuczi, so to je hnada pola Boha, hdyž nam dobroty dla se cžinja. Pschi tajkim naschōnjenju tola dobrocziwny bycz, to je snamjo njepowalnego křesćijanstwa w Křistužu psches jeho nam wostajene wopikmo. Křistuž njekwarjesche, njehrožesche, ale poruczi wscho Bohu, kiž prawje křudži.

Sčto njewě, so cžerpjenja starych křesćijanow su wjele hōrsche byle hacž nasche? Wny so hišće njekřimny trjeba-

li hač na krej přehcziwjecz. W polnym měrje móžemy Bože słowo přehcziwjecz. Jeno na kemschazym puczju dyrbinu ho dacž wuřmehowacz, a to tež niz wřchudžom.

Schto řela řa Jesuřowymi stopami řlědžicz? Schto je tu ř tutym řłowom mēnjene? Wly jo řrosumimn, řaž by na wřchē řasnje nařcheho řnjeřa pořasařo, ale po prawom řo tu jeno wo czerpjenju řeczi: njeprawdořcz czerpicz, řaž je řhryřtuř řam cřlowjeřte (nařche) hřechi na drjewje woprowař, to je nařche powořanje. Jenož hdyž to řamóžemy (tař drje móžemy japoschtořke řłowo wuřožicz!), řmny hřecham wotemřjeli a prawdořczi řiwi, řmny přches Jesuřowe ranu řahojeni.

To je czeřka wucžba! Jesuř tež přehcziwo najhōřřchej njeprawdořczi njeje hřehřik. Nam je to řnlne řpntowanie, njeprawdořcz řnjeřcz dyrbjecz, a nam je huřto nje móžne, njeřwaricz, njehrořycz, njeřbudžicz, ale woprawdže řud Bohu porucžicz. Řospomny řebi, hač njedyrbi to po Božej mudrořczi a prawdořczi tař bycz a tež tař wostacz, řo dobrota njeře wřchitko, řchtož řłōřcz ľudžom nacřini abo řchtož řłōřcz řkomdži! Přchi tym budžemy na dobrym puczju, budžemy řo dořcz teho řladacz, řo druřny njetřebaja nařchu řłōřcz czerpjecz. řłōřcz wostanje. Na řwēcze njeřku njebjeřa, řhibe we wutrobje, řotrež pařtyř a biřkop duřchow je ř řbōžnořczi dopomhař. Ľubōřcz, mēřnořcz, wjeřkeřcz a wořebje řczerpliwōřcz, to je řbōžnořcz.

řpokořene ředjenje.

Řowjeřta ř czařa řhryřtuřoweho.

řpiřata řristina Řonowa.

(Řofracžowanie.)

„Mēr budž tež ř tobu, řnjeni!“ řłōřczez řo řtubořo pořkoni a řladare dořho, jako bē řo bēřa drařta w dalokořczi řhubika, řa wotřhadžajej wucžomnizu Jesuř Nazarenřkeho, řotraž bē wopuřchczika řerodařchownu hřōd, řralowřte dobre řiwenje, muřa a dčeczi, řylu rodžinu a bē wřřa řwōj řchiz na řo a řchla řa nim, řotřnyž nje mējeřche ani, hdyž by řwoju řłowu pořožil, a bē jemu řlužika.

řako řo tař džiwa, wobjima jehō nēchto: „Mēr budž ř tobu!“

„Wōtcze řakubje!“

„řaj, wōtz řakub řtejeřche řiwnu přched nim! Ale je to woprawdže řōn? řeho woblicžo je ľuty řhryřcz radořcze a njebjeřkeho pořořa!“

„Wōtcze, ty řy jehō widžal!“ řawōřa hōřz ř radořtnym přchesdacžom.

„řaj, ja řym jehō widžal, ľuby řyno, widžal a řhryřchal!“ řtarž řyny řo na řřaku. „řohodla řym tař dořho wuwořtal. řoje ředjenje, nařhonicz řkōncžnje prawdu, bu mi tař wuřte, řo dyrbjach, jako bēch w Bethřaida, hicz hač do řapernauma. řam pořasachu mi dom, w řotřnyž přchebnwa, hdyž je w mēřcze; ale wōn nje bē doma. řa to namařach řariju, jehō dy hač řem, a wona řo řestariřa, řejnach ju tola hnyřdom, tu maczeř nařcheho řbōžnika!“

řejnach řo ř nej. ř jako řmōj řo tař rořmořwjařoj, pořwēdasche mi, řo je řo přjedny, hač řy wořazy do Bethlehema přchicřli, jeje muřej řosefej dčalo, řo dyrbi wřacz dčecžo a macz, a ř nimaj wuczeřnyřcz do řegiptowřkeje. řōn bē pořkuřchny. řono hřchcze ani njeřwitařche, a hřžo wubudži řonu. řonaj wřařchaj dčecžatko a to řkoto, řotrež bēchu řim mudri přchinjeřli, a řotrež je řim hřchcze w řegiptowřkej ř wuřitkej byřo, a wuczeřnyřchaj.

řař je nařch řbōžnik, hřchcze malicžki, dyrbjal czeřacz přched řerodařchom řaž nēhdy řavit přched řaulom. ř tař

macz. ř, ľuba řyno! řacžrunje je ř0 ľet řo minřlo wot teřje dyrbjala macz jehō řhowacz, řaž je řōřřařa jehō macz řhowařa. ř wona je jehō wuřhowařa.

řacž do řerodařchoweje řmjercze řy přchebnwali w řegiptowřkej. řotom řy řo wřōczili a w řazarecze byřli. řař dopjelni řo to řlubjenje: ř Bethleheme řo narodžik; ře řegiptowřkeje wōřařche řōh řwojehō řyna a tež to, řo budže řazarenřki mjenowanu. ř to jene dyrbi řo nēř hřchcze dopjelnicz: „řralowacz budže řral a mudře cřinicz!“ ř to řo tež wēřcze hřchcze řtanje. ř hdy bych ja to wřchitko nje wēdžal, ja řym jehō widžal a ja řym jehō řhryřchal, ja řym ře řwojimaj wocžomaj widžal te džiwnu, řotrež cřinjeřche. řa bych tař wēřicz dyrbjal, řo je řōh domapřtal řwōj ľud!“

řēř, hdy řym ja jehō hřžo widžal a řhryřchal, wocžatř hřchcze jeno, doniř řanasse nje přchicřidže. ř nim móžeřch pořtom hnyřdom hicz, řo by tež twoje řwřate ředjenje, mōj ľuby řyno, řkōncžnje byřo řpokořene! ř hdy řo to řtanje, bych řebi přchal, řo by řōh mje pořom řmēřom puřchczil, dořelž řtej mořej woczi jehō řbōžnika widžajoř.“

VII.

řonathan je cžakal džen a řařo džen; tola řanaře nje je přchicřoř! řōtz řakub nje móžeřche řebi rořřaknicz, řchto na tym wina. řōn nje přchicřidže, a mjes tym minř řo rchle nařma, a řymřte deřchcze a mřly tu bēchu. řonathan řpōřna, řo dyrbi to hřchcze hač do nalēcža cžakacz. řēřotřny řas to pořakare; ředžeřche řo bōle a bōle, řaj, jehō ředjenje bē jehō řyle řapřchijařo. řu nje řczerpliwu, ř cžachami řamo wobuřny! řdyž bē to řařo nimo, bē jemu jehō hřchow řel; cžujeřche džen a bōle, řo bē jehō wutroba řhōra. řo toho bē řebi přchal, wōhřladacz džiwnehō řsyna Božehō; nēř řpōřna, řo řřeba to jehny Bože, řotrež řwēřa hřchci njeře. řořebje bē to tař, jako řo nalēcžo wřōczil a wōn řhryřchēřche wo pořawku, řotřnyž bē řo njedawno řtal.

Řosprawjala bē wo tym maczeři jeje řotra, řotraž bē wudata do řiberias. řēřakři řariřej bē teho řnjeřa ř řebi do domu přchepořnyř na hōřcřinu. řako tam tař řa blidom ředžachu, řta řo, řo řōnřka řařtupi, řotraž bē přches řwoje hřchne řiwenje w mēřcze a wōkolinje řnata. řona dčēřche řunu mēřu ř Jesuřej, řlakny řo na řemju a pořakare jara. řchci tym mařařche řesuřowej nořny ř drohej řařbu, maczeřche jej ře řnyřami, řōřchēřche jej a wutře jej ře řwojimi wōřkami. řōn cřinjeřche, jako by to njewidžal. řako poř řo řariřej na tym džiwařche, řo jej dowoľuje, řo jehō dōřkacz, — byřli byř woprawdže pořeta, by wjedžal, řchto to do řony! — dčēřche wōn:

„řēřakři wēřiczel mējeřche dwejoř dořžnikow; jedny bē jemu ř00 řrořchow winořny, řōn druhi ř0. řako poř nje mējeřchaj, řo byřchaj jemu wupřaczikoř, řpuřchczil wōn wobēmaj jeju dořh. řowjes mi, řotřny ř tuteju budže jehō bōle ľubowacz?“

řa to wotmolwi řariřej: „řam řa to, řo řōn, řotřemuž je najwřazy řpuřchczil!“

„řny prawje rořbudžil!“ řjekny Jesuř a, pořasajo na pořakazu řonu, řo pořařchēřche: „řidžicř tu tu řonu? řa řym přchicřoř do twojehō domu, a ty mi nje řny wōdy dař řa mořej nořny, tuta poř je ře řnyřami macžala mořej nořny a ř wōřkami řwojeje řłownu jej wutřeka!“

řny mje nje řny wōřořchal, tuta poř njeje, hač je řařtupiřka, řařta řōřchicž mořej nořny! řny nje řny mořu řłownu ř wōľijom řařbowal, tuta poř je ře řařbu mařala mořej nořny! řehodla přaju tebi: „řej je wjeře hřchow řpuřchczennyř, dořelž

je wjele lubowaka; kotremuž so mačo spusćczi, tón tež mačo lubuje!"

Potom skhili so k žonje prajizy: „Twoje hrěchi su tebi wodate!"

(Potracžowanje.)

Bombaj nam Božo našch pomozničo, swojeho mjena czešće dla.

Hłóž: Ja Knježe džak czi dawam.

Ty Božo by mje stworił,
Essy dał mi žiwjenje!
O so by wšcho šle morił,
Šhtož šleho we mni je —
Bjes tebjje njem'žu žiwy
Bucz wokomiknjenje —
Essym strowy pał a cziły
Wšcho i hnady twojeje!

Njech stajnje sawošanu,
Mój Božo pšchi tebi,
Mam dušchu wukhowanu,
Budž staka sboža mi
Chyžł troscht, mēr, hnadu podacž,
Wšcho šle šdal wotemnje,
Wšchě hrěchi chyžł mi wodacž,
Dom k tebi dowjedž mje.

O wulki, wěczny Božo,
Włodž nowe žiwjenje,
Do naš a daj nam sbožo,
We tebi wješele!
Bjes tebjje takle khude
Essu dušche, wutrobny —
Wšchěm žiwjenje je lube!
We tebi žiwi žmy!

Essy dał nam swoje słowo,
Twój ewangelion!
To wubudž nětko i nowoh'
Se španja twój lud wšchón,
O njedaj twojem' ludu
We hrěchach šahinycž —
Ty widžišch wšchitku nusu —
Ty našcha pomoz bycz.

Scžel i njebies twoju pomoz.
Do hwěta hrěšneho,
Chyžł i hrěcha mozy wumóz.
To hrěšne cžlowjestwo,
Wšcho hinje, mrěje, pada
Bjes twojej pomozny —
Nam pomhaj twoja hnada,
So džěczi hwětkla žmy.

O Božo, twoje słowo
Cžin możne we hwěcže,
Bój, wupomhaj žam i nowoh'
Nam wšchitkim se žmjercže —
O wulka mōž tež Boža,
Wjedž naš wšchěch k potucži,

Naž dowjedž k Bohu sboža;
Bój, žmil so nad nami!

Naž wumōž i nusu wšcheje,
Se wšcheho hubjenstwa —
Cžin dobrotow nam wjele
Se swojoh' bohatstwa!
Na dušchi a na cželi
Naž wšchitkich šastaraj,
So my so derje mēli,
To Božo i hnady daj.

J. W.

Zyrkej a stat.

Němski žejm ma nětkle 492 wotpóskanzow. S tutych wusnawaja so 325 k křesćijaniskej wěrje a 4 k židowskej. 159 je so sa dižidentow abo tajkich bjes wěruwusnacža sapižak a 4 su samjelcžili, šhto su. To je šrudžazy sapiž a wobhwětkla tak prawje njesbožowne wobstejnošće Němskeje. Czi, kiž so k křesćijaniskej wěrje wusnawaju, nimaja wjazny 2/3 wjetšiny w žejmje. A wono njeje tež tak, so su njeskřesćijanšy šastupjerjo jenož mjes komunistami a sozjaldemokratami, ně, su tež mjes šastupjerjemi druhich partejow, njech tež wěso, kaž šcžehowaze licžby dopokazeja, wulka wjetšina do lěweju partejow žlušcha, haj komunistojo maja jenož dižidentow sa šastupjerjow. W jenotliwym su licžby šcžehowaze: i 110 ewangelskich, 10 katolskich, i 19 bayerškeje ludoweje strony 1 ewangelski, 18 katolskich, i 21 hospodarškeje strony 11 ewangelskich, 9 katolskich, 1 dižidenta; i 51 němskeje ludoweje strony 42 ewangelskich, 6 katolskich, 2 dižidentaj, 1 njeje ničžo sapižak; i 32 demokratow 27 ewangelskich, 2 katolskaj, 1 žid, 1 dižidenta, 1 njeje ničžo sapižak; i 15 němskich ludowzow 11 ewangelskich, 1 katolski, 2 dižidentaj, 1 njeje ničžo sapižak; i 131 sozjaldemokratow 14 ewangelskich, 6 katolskich, 3 židojo, 108 dižidentow, 1 njeje ničžo sapižak; žentrum ma 68 šastupjerjow a wšchitzy su katolszy a komunistojo maja 45 a wšchitzy su dižidentojo. A tola namakašch jih mjes křesćijanami, tež mjes křesćijanštimi štaršchimi, tajkich, žamo w našchich žerbskich wještach, kotřiž žamo komunistiske šamerjy podpjeraja! Žutrowny cžas je nam šažo přědował, so našcha wěra je to dobycže, kotrež hwět pšchewinje. So so nam a ludam njeporadži, pšchewinycž to, šhtož pšchecziwo nam, na tym wina, so žmy my njerosžbudženi, so hladamy pał tam, pał tu, so so wot myšlow, pšchecžow, šchcžuwanjow damy tam a žem cžumpacž a šhibowacž. Rosžudni a rosžudženi dnyrbimy bycz a to najpriedy w tym, šhtož nabožne je; potom njebudže nam cžěžto, tež w druhim namakač to, šhtož je prawe, dobre, špomōžne! — —

Žapanška křěžorka je njedawno křesćijanšku univerzitu w Kžoto wopntaka a žebi wo wšchěm dokladnje rospra- wjerč daka. — —

Žruska generalna šynoda bě w dezemburu wobšamknyła, šjawnošczi wosjěwjenje podacž wo tym, fak žebi ta zyrkej pšcheje, so by nabožne roswočžowanje w šchulach pšches jene było se šažadami ewangelskeje zyrkwje. Tuto wosjěwjenje je wudžělane a so wosjěwi, hdyž je zyrkwiny senat wo tym wu- prajił.

Wšchelle i bliska a i daloka.

Žutrowna žrijeda bě žerbski džen. Žižo wutoru je rě- cžespnyny wubjerč pilnje džěkał; žrijedu mējachu wšchelake

dalšie wubjerki dopoŕdnja w Sserbskim Domje ſwoje poſe-
djenja, kaſ na pſch. belletristiſki. Wſchi tym woſjewi knjes
ſtud. direktor Wiczas-Stollbergſki, ſo ſtej w Babinje (Bam-
berg) dwě podobijnje ſłowjanſkeho pſchiboha Czorny Bóh, a
to pſchi ſlawnej Babinkej biſkopſkej zyrkwi. Dróbniškeho
rospikuje wo tym w najſchim ſerbſkim měſaczniku „Lužiza“,
kotrehož redakciju je pſchewſal. Poručamj „Lužizu“ na-
ſchim Sserbam, ſo bnych ſebi ju w Smolerjez knihaŕni ſta-
ſali a čitali. Dležiči naſtawſ wo tutymaj praſtarymaj po-
dobijnomaj, kotrež w Babinje „Domkróten“ mjenuja, je ja-
ra ſajimazy; njemějachmj tola hač ſem nicžo podobne. —
Dopoŕdnju bě hlowna ſhromadžina Macziſy Sserbskeje, na
kotruž bě ſo wulka liczba Sserbow — a tež Sserbowkom —
ſeſchla, tež jich wjazy ſ Pruskeje Hornjeje a Delnjeje Lužizy.
Woſebitej dypſaj běſchaj wopominanje naſkeho ſerbſkeho
baſnika Jana Heinzy, kotrehož Bóh tón Knjes w martrow-
nym tydzenju wotwoſa. Knjes ſtud. direktor Otto Wiczas
jo dzerjeſke. Tón druhi bě pſchednoſchť k. dra. Wjazſlawka
Drježdžanſkeho wo Eſlowjanach w Wulkohródiſkej abo Med-
lenburſkej; jich ſtawiſny ſu hiſchče maſo wobdželane a khetro
njejaſne, tola pať waſne a ſajimawe. — S namjetow wu-
ſbėhnjemj tón, ſo ma ſo ja ſwjatkowny tydžen, wulět do
pruskeju Lužizow wuhotowacj, kotryž by 3 abo 4 dny trať a
ſo ſ awtom ſtať. Sshotowacj mohť ſo wulět pať jenož, hdyž
ſo ſnajmjeſcha 30 wobdžela. — S roſprawow naſpomnimy
to, ſo „Sserbſki dom“ derje ſwěſczeny ſteji, njech ma tež ně-
ſchto nahódnosczennych hypothekow ſadanjecj; tuž ſměmj ſe
nim dobrých nadžijow měcz. — Wjeczor bě wulki wuměſki
koncert w „Kronje“ pod hlownym namjedowanjom k. kra-
lowſkeho hudžbneho direktora Bjarnata Krawza. Wuwjedli
ſu jón Radwoſka Jednota ſ k. wučerjom Rawku a knježny
Eliška Belzowa, operna ſpěwačka ſ Budyſchina; L. Fraj-

ſchlagez ſ Hornjeje Hórki, Měrana Leſchawiz ſ Drježdžan a k.
Emil Schlamať ſ Budyſchina. Je ſo wſcho wulzy ſpodobalo
a pſchitlěſt je byť wulki; wſchitzy ſo tehorunja wulzy ſawje-
ſelichu na poſaſzy ſtarych ſłowjanſkich rejow, kotrež nam po-
taſachu ſobuſtawny Drježdžanſkeho Hromadnika; ſu rjane a
pětkne pornjo modernym tež „reja“ mjenowanym „čžinkam“.
Wulke rumnoſcže Krony běchu polne Sserbow ſ bliſta a ſe
daloka. To bě ſobu to najrjeſche pſchi tym a tež němſzy ho-
ſcžo njepobrachowachu. —

W Budyſchinje budze njedzelu Cantate Pětrowa zyrkěj
a torhoſchčejo pſched njej ſ hlownym měſtom ewangelſkeho wu-
ſtupa a wobſwědczenja. Krajny biſkop ſhmels budze tam
ſ ſhromadžennym rěczecj, kaſ tež wjednik ewangelſkeho hibanja
w Saſkej, prof. Hiſmann-Lipicžanſki. Tuž, ewangelſzy Sser-
bjo, wobdželcže ſo na tutnych ſhromadžinach a wobſwědcže
ſobu ſ druhimi ewangelſto-lutherſkimi ſchěſczijanami, ſo
ſwěſni ſtejmj k ſwojej ewangelſto-lutherſkej wěrje!

W Drježdžanach bě ſo w jutrownym tydzenju wulka ſy-
la ewangelſkich duchownych a bohohlowzow ſhromadžika, ſo by
ſo wobdželika na tym tať mjenowanym akademiſkim tydže-
nju, kotryž bě krajne konſistorium wuhotowalo. Snaczi wu-
czenzojo ſ Lipſka a ſ druhich univerſitow mějachu pſchedno-
ſchowacj kaſ tež krajny biſkop dr. ſhmels. Seſnacj ſo čžyſch-
mj ſ najnowſchim ſtejniſchčjom wědomnoſcže a ſo wudoſpok-
njecj w tym, ſchtož trjeba je ſa naſch čžaj a to džělo w nim.

Wiſtowanje: B. w B. ſa Jubilate. — R! we W! ſa
Cantate (ewangelſki džěſ w Budyſchinje!)

Samowitny redaktor ſarať Wyrzacj w Moſacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

za pěčne mjeſe a wjetſe džěci křescanskich ſtarſich.

Podawa Arnoſt Serbomil.

XXXVIII.

1. Dwě maćeri.

Předſtajće ſebi ſtwičku na wſy. Deſki ſpundowanja
ſu ſěroke a mjez nimi ſkawoby, do kotrychž ſo hromadži
próch. Tajke ſpundowanje dyrbi ſo myć a ze ſčětku a my-
dlom rjedzić, zo by bylo běle. A potom jo poſypaju z bě-
lym drobnym pěskom, zo by ſo hnydom zaso njewomazaſo.
Na wſach njeje waſnje, zo bychu ſpundowanje z tepichami
pokrywali, kaſ w městach. A čim běle je ſpundowanje,
čim wjetſa je khowalba hoſpozy.

W kućiku na prawo widziće maſe ložo. To je ložko ma-
leje holčički. A maćerka dzerži ſwoju holčičku a powěda
ji, kak knjez Jezus ſo ſtara ſamo wo kurjatka, kotrež
běſe runje pata k jědži zawoſala. Na wſy dadža patu ſydać
na jejach wó jſtwje, zo njebychu ſo jeja zazygnile, hdyž
ſo pata dže najěſe. A tež potom w kuchinje dadža kurjat-
kam běhać, zo bychu byle w čoplem a lěpje roſtle. Pata
ſo ſtara wo ſwoje kurjatka. A kóžda maćerka ſo ſtara wo
ſwoje džěcatka. Wſak je tež druhdy ſwoje kurjatka mje-
nuje.

Knjez Jezus dawa kokoſki a kurjatka za přiſklad, hdyž
praji: „Jeruzalemje, Jeruzalemje, . . . kelko króć ſym cheyť
zhromadžić twoje džěci, tak kaſ kokoſ zhromadžuje ſwoje
kurjatka po ſwojej křidle, a njejsće cheyli. (Mat. 23—37.)

2. Budž dobry k zwěrjatam.

Na dróze, kiž na horu wjedže, za małym ſwajcarskim
měſtačkóm je tafla z napismom „ſkitajće zwěrjata“. Sna-
no w žanem druhim kraju njewobkhadžuja ze zwěrjatami
tak přčelnje, kaſ w ſwajcarskej. Tohodla ſo zda, zo ſu
tajke nawěſtki njetrjebawſi. Konje, kruwy, psy ſwědča
wo přčelnem wobkhadzenju z nimi. Tež woſy, kotrež do
čezkich wozow přahaju, ſwědča wo ſwojej ſpokojnoſci.

Maſe koniki w ſwajcarskej bywaju zapřahowane do
ſanjow a woža pućowarjow. Su jara mudre a wutrajne.
Hdyž jědu ſanje k wjerchu a pohoně z nich zekoči, zo by
brěmjwo wolóžil, da ſo konik ſam do maſeho ſkoku a běži hač
dóndže na wjeršk a tam zaſtanje a čaka, doniž jeko knjez
doſčahnje. Hdyž pohoně zapraska z bičom, wohladnje
ſo konik a započnje ſpěſnje běžeć. Přčelnoſć k zwěrjatam
ſo ſtajnje derje mytuje.

3. Boža ſlužobnica.

Jónu wječor ſedžeſe ſwójba wokoſo blida. Maſa holčič-
ka ſo nana praſeſe: „Nanko, čehodla ma kóždy Hanku rad?
Wſako je tola horbata a njemóže hrajkac kaſ my druge a
často woſtanu doma za ſulu; tola kóždy ji ma rad. Kak je
to móžno?

„Wěſ,“ wotmoſwi nana, „pohladaj na tu lampu. Je to je-
nož njenahladna wěe a nječini žaneho hoſka a toſka, ale
čini tutu jſtwu jaſnu a přiſjomnu. Lampa dawa ſwětko,
Hanka dawa luboſe a tohodla ma ju kóždy rad.“

A tomu je tak a Hanka „poſlužowaſe Knjezej Jezusej“,
přetož to činja wſitecy, kotřiž lubuja. Tak poſlužuj Knje-
zej Jezusej tež ty.